

The Components of Musical Ability: A Case Study of Students Participating in Piano Competition¹

Maraphan Chayamangkala²
Wichuda Kijtorntam³
Janida Tangdajahiran⁴

Received: March 13, 2018

Accepted: May 1, 2018

Abstract

This research aimed to study the components of musical ability through the perspective of piano students who participated in piano competitions. In this study, qualitative research methodology of case study was used. The researchers conducted in-depth interviews with key informants, including nine piano students who received the award of winner, first runner-up, and second runner-up in the piano competitions, and completed graded music examinations. The research findings revealed that the components of music ability among these students consisted of the internal components which were musical skills (playing instrumental and communication of the music) and psychological traits for music (commitment to music, organization, and sensibility to music); and the external components that included the music teacher and family. This study contributes to a better understanding and more clarity about musical ability from the perspective of students learning piano.

Keywords: piano competition student, musical ability, piano

¹ This paper submitted in partial fulfillment of Doctoral Dissertation in Applied Behavioral Science Research, Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

² Graduate Student, Doctoral Degree in Applied Behavioral Science Research, Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University, Email: oattychaya@gmail.com

³ Associate professor at Educational and Psychological Test Bureau, Srinakharinwirot University, Thailand

⁴ Lecturer at Division of Western Music, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University, Thailand

องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี: กรณีศึกษานักเรียนแข่งเปียโน¹

มราพันธ์ ชะยะมังคะลา²

วิชุดา กิจธรรม³

ชนิดา ตั้งเดชะศิริ⁴

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบความสามารถทางดนตรีของนักเรียนเปียโน ผ่านมุมมองของนักเรียนแข่งเปียโนที่เข้าร่วมการแข่งขันเปียโน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบกรณีศึกษา โดยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ นักเรียนแข่งเปียโนที่ได้รับรางวัลชนะเลิศรองชนะเลิศอันดับ 1 หรือรองชนะเลิศอันดับ 2 จากการแข่งขันเปียโนและผ่านการสอบวัดความสามารถทางดนตรีของสถาบันจัดสอบความสามารถทางดนตรีจำนวน 9 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี แบ่งออกได้เป็นองค์ประกอบภายในบุคคล ประกอบไปด้วย ทักษะทางดนตรี ได้แก่ ทักษะการเล่นเครื่องดนตรี ทักษะการสื่อสารทางดนตรี และจิตลักษณะต่อดนตรี ได้แก่ ความผูกพันต่อดนตรี การจัดการตนเอง และความรู้สึกต่อดนตรี ส่วนองค์ประกอบภายนอกบุคคล ประกอบไปด้วย ครูสอนดนตรี และครอบครัว ผลการวิจัยนี้ก่อให้เกิดความเข้าใจและความชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับความสามารถทางดนตรีในมุมมองของนักเรียนเปียโน

คำสำคัญ: นักเรียนแข่งเปียโน ความสามารถทางดนตรี เปียโน

¹ บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของปริญญานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² นิสิตปริญญาเอก สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อีเมล: oattychaya@gmail.com

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

⁴ อาจารย์ ประจำสาขาวิชาดุริยางคศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่มาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

“...ดนตรีทุกชนิดเป็นศิลปะที่สำคัญอย่างหนึ่ง มนุษย์เกือบทั้งหมดชอบและรู้จักดนตรี ตั้งแต่เยาว์วัยคนเริ่มรู้จักดนตรีบ้างแล้ว ความรอบรู้ทางดนตรีอย่างกว้างขวางย่อมขึ้นกับเขาวินและความสามารถในการแสดงของแต่ละคน จึงกล่าวได้ว่า ดนตรีเป็นศิลปะที่แพร่หลายกว่าศิลปะอื่น ๆ และมีความสำคัญในการศึกษาของประชาชนทุกประเทศด้วย...”

พระบรมราชาโชวาทและพระราชดำรัสภายหลังสถาบันดนตรีและศิลปะแห่งกรุงเวียนนาทูลเกล้าฯ ถวายประกาศนียบัตรชั้นสูงให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกกิตติมศักดิ์หมายเลข 23 วันที่ 4 ตุลาคม 2507

ดนตรีไม่ได้มีความแตกต่างจากศิลปะแขนงอื่นแต่อย่างใด กล่าวคือ ดนตรีไม่สามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง แต่จะสามารถเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในชีวิตประจำวันของบุคคลในสังคม และมีความสัมพันธ์กับศิลปะหรือวัฒนธรรมอื่นในสังคมเช่นกัน นอกจากจะเข้าถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อดนตรีแล้ว การเข้าใจดนตรีในแต่ละยุคยังมีความจำเป็นเพื่อที่จะสามารถเข้าใจพัฒนาการของดนตรีได้อย่างถ่องแท้ (ศศิ พงศ์สรายุทธ, 2560) และจเรสำอังก์ (2550) ได้อธิบายถึงความสามารถของไอส์ไตน์ว่า ดนตรีมีส่วนในการส่งเสริมศักยภาพในการทำงานของสมองได้มาก เพราะไอส์ไตน์เริ่มเรียนไวโอลินตั้งแต่อายุ 6 ปี ควบคู่ไปกับการเรียนวิทยาศาสตร์และมีความสุขไปกับการเรียนดนตรีกับวิทยาศาสตร์ จนมีคำกล่าวว่า “หากเขาไม่ได้เป็นนักฟิสิกส์ เขาอาจจะเป็นนักดนตรี ฝันกลางวันเป็นดนตรี ความสุขส่วนใหญ่ล้วนมาจากดนตรี” และเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้หลายคนยอมรับว่าดนตรีมีส่วนสำคัญที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการทำงานของสมองได้อย่างดีเยี่ยม

ดนตรีจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญและได้รับการยอมรับว่ามีส่วนสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เมื่อเด็กได้ฟังดนตรีหรือได้เล่นดนตรีก็จะมีอารมณ์เคลื่อนไหวร่างกาย มีความคิดสร้างสรรค์ ลดความเครียด และทำให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2542; พรพรรณ แก่นอำพรพรรณ, 2550; อ้างอิงจาก Hammon, 1967; สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2559) จากการศึกษาของอริยะ สุพรรณเภัช (2543) พบว่า ดนตรีส่งผลต่อพัฒนาการทางสมองของเด็กทั้งด้านการเรียนรู้ ความจำ ความคิดความสัมพันธ์ และช่วยทำให้เด็กมีความตั้งใจสนใจการเรียน นอกจากนี้ดนตรียังส่งผลต่อการทำงานของสมอง ทำให้ร่างกายรู้สึกผ่อนคลาย มีความสงบในจิตใจ และเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของสมองอีกด้วย จากการศึกษาของเซอร์เจนและคณะ (จเร สำอังก์, 2553; อ้างอิงจาก Sergeant et al., 1992) พบว่า กิจกรรมดนตรีกระตุ้นการทำงานของสมองซึ่งทำให้มีผลต่อการเคลื่อนไหวและการทรงตัวของร่างกายที่ดีขึ้น ดังนั้นการเรียนและฝึกฝนดนตรีจะช่วยเสริมสร้างโครงสร้างในสมองและการคิดเชิงมิติสัมพันธ์ สอดคล้องกับเลงและชอว์ (จเร สำอังก์, 2553; อ้างอิงจาก Leng & Shaw, 1998) พบว่าการเล่นหรือฝึกดนตรีต้องอาศัยการทำงานประสานกันของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นผลทำให้การเชื่อมโยงของสมองมีประสิทธิภาพ ทั้งนำไปสู่พัฒนาการทางภาษา การจำ คณิตศาสตร์ เขาวินปัญญา ส่งผลให้มีสมาธิและมีจิตใจที่จดจ่ออยู่กับสิ่งสำคัญรอบตัวได้ จะเห็นได้ว่าดนตรีจึงเป็นรากฐานที่สำคัญและส่งผลต่อพัฒนาการด้านร่างกาย สติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์อารมณ์ และสังคม ดังนั้นเราจึงสนับสนุนการเรียน

ดนตรีในได้ระดับปฐมวัย โดยมีการส่งเสริมกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้คุณค่าทางดนตรีได้ถูกปลูกฝังในชีวิตเด็ก และดนตรีจะช่วยในการฝึกสมาธิ ฝึกความสามารถทางการได้ยิน ช่วยให้การพัฒนาการทางด้านร่างกายเป็นไปอย่างสมบูรณ์เกิดสุนทรีภาพและจินตนาการ ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของตนผ่านดนตรี จะเห็นได้ว่าความสามารถทางดนตรีไม่ได้เกิดจากทักษะทางดนตรีเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจะต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากทางสังคม สิ่งแวดล้อม การศึกษา และกระบวนการในการฝึกทักษะทางดนตรี และสิ่งสำคัญที่สุด คือ ผู้เรียนจะต้องมีการรับรู้ แรงจูงใจ ประสบการณ์ และความปรารถนาที่จะพัฒนาความสามารถทางดนตรีของตนเองจนนำไปสู่ความสำเร็จทางดนตรี (O'Neill, 1999) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสามารถทางดนตรี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบศึกษาเฉพาะกรณี เพื่อทำความเข้าใจองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีของนักเรียนเปียโนที่ได้รับรางวัลจากการแข่งขันเปียโน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีของนักเรียนแข่งเปียโน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถทางดนตรี ความสามารถทางดนตรี เป็นการแสดงออกทางดนตรี ประกอบด้วย การฟัง การร้อง การเล่นเครื่องดนตรี การอ่าน และการเขียนโน้ตดนตรี ฮอลแลม (Hallam, 2010) พบว่าความสามารถทางดนตรี สามารถแบ่งได้ 6 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การเล่นเครื่องดนตรี หมายถึง การเล่นเครื่องดนตรีและมีเทคนิคในการเล่นเครื่องดนตรีได้เป็นอย่างดี รวมไปถึงการอ่านโน้ตดนตรี และการวิเคราะห์ทำความเข้าใจโครงสร้างของบทเพลง 2) การสื่อสารทางดนตรี หมายถึง การถ่ายทอดและแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกของบทเพลงผ่านการเล่นเครื่องดนตรีสู่ผู้ฟัง และรับรู้ถึงสุนทรีภาพของบทเพลง 3) ค่านิยมต่อดนตรี เห็นคุณค่า ชื่นชม และตอบสนองต่อดนตรี หมายถึง การชื่นชมดนตรี ตอบสนองอารมณ์ของบทเพลง และสามารถอธิบายดนตรีออกมาในรูปแบบของคำพูดหรือท่าทางได้ รวมไปถึงการประเมินค่าของดนตรี 4) การประพันธ์เพลง หมายถึง การเล่นบทเพลงโดยการประยุกต์จังหวะ ทำนองของบทเพลงขึ้น โดยไม่ได้มีการเตรียมการล่วงหน้า 5) ลักษณะบุคคล เป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางดนตรี ประกอบไปด้วย แรงจูงใจต่อดนตรี ความผูกพันต่อดนตรี การจัดการตนเอง และ 6) การฟัง หมายถึง การรับรู้ด้านจังหวะ ทำนองของบทเพลง รวมไปถึงการจำจังหวะและทำนองของบทเพลงได้

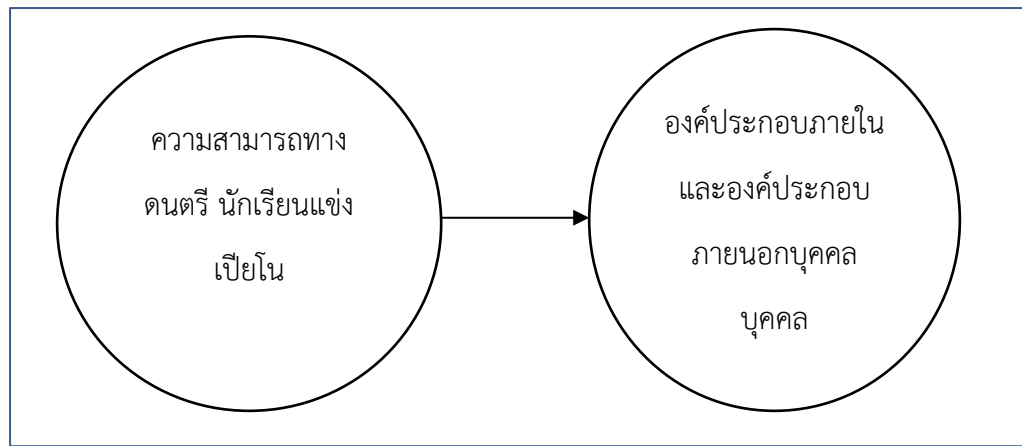
นอกจากนี้ มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีสามารถสรุปได้ดังนี้ 1) การเล่นเครื่องดนตรี เล่นเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ และมีคุณภาพทั้งในด้านเทคนิคการเล่นระดับเสียง (Pitch) จังหวะ (Rhythm) สีของเสียง (Timbre) 2) การสื่อสารทางดนตรีวิเคราะห์ประโยคเพลง จังหวะและทำนองของเพลง รับรู้ถึงอารมณ์และสื่อสารอารมณ์ได้ 3) การเห็นคุณค่าต่อดนตรี แสดงออกถึงความชื่นชอบและตอบสนองต่อเสียงดนตรี 4) การประพันธ์ มีความสร้างสรรค์และประพันธ์เพลงได้อย่างรวดเร็วและชัดเจน 5) ลักษณะบุคคล รักและเอาใจใส่ในดนตรี ให้ความสนใจและทุ่มเทมีสมาธิมุ่งมั่นในความสำเร็จและ 6) การฟัง ให้ความสนใจกับ

เสียงดนตรีที่ได้ยิน รับรู้ระดับเสียงที่คงที่และแน่นอน สามารถบอกถึงระดับเสียง จังหวะ เสียงประสาน และบทเพลงที่ได้ยินเล่นด้วยเครื่องดนตรีชนิดใด (ณรุทธ์ สุทธิจิตต์, 2555; สุกวี เจริญสุข, 2555; โกวิทย์ ชันธิศิริ, 2558)

แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม ในการศึกษาองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีครั้งนี้ให้ความสำคัญองค์ประกอบภายในและองค์ประกอบภายนอก เนื่องจากความสามารถทางดนตรีไม่ได้เกิดจากองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งดังเช่นแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553; อ้างอิงจาก Bandura, 1989) ที่เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลไม่ได้เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนไปเนื่องจากสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว ต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยสภาพแวดล้อมร่วมกันในการกำหนดซึ่งกันและกันที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อความคิดและการกระทำของบุคคล ซึ่งในแต่ละปัจจัยต่างไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกัน แต่ต้องอาศัยเวลาในการที่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการกำหนดอีกปัจจัยหนึ่ง สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมว่าความสามารถทางดนตรีสามารถพัฒนาได้จากความสุขในการซ้อม และการเล่นดนตรีร่วมกันเป็นกลุ่ม ไม่เฉพาะเพียงแค่การฝึกซ้อมเท่านั้น องค์ประกอบทางสังคม เช่น การสนับสนุนของครอบครัว ครูผู้สอนดนตรี และการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน แสดงให้เห็นว่ามีความสำคัญมากกว่าระยะเวลาในการฝึกซ้อม (Moore, Burdan, & Davidson, 2003) จากการศึกษาพบว่า มีแนวคิดที่ศึกษาและอธิบายเกี่ยวกับความสามารถทางดนตรี พบว่าปัจจัยภายในตัวบุคคล ฮอลแลม (Hallam, 2010) ได้อธิบายว่า ความสามารถทางดนตรีประกอบไปด้วย 6 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การเล่นเครื่องดนตรี 2) การสื่อสารทางดนตรี 3) การเห็นคุณค่าทางดนตรี 4) การประพันธ์เพลง 5) ลักษณะบุคคล และ 6) การฟังและองค์ประกอบภายนอก การสนับสนุนของครอบครัวหรือครูผู้สอน ที่ให้การสนับสนุนทางการเรียน การฝึกซ้อมของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของแมคเพอร์สัน (McPherson, 2009) พบว่า เป้าหมาย วิธีการและการปฏิบัติของครอบครัวจะช่วยสร้างความสามารถทางดนตรีให้กับบุตร เล่นดนตรีอย่างต่อเนื่อง มีความพยายาม เอาชนะอุปสรรคและประสบความสำเร็จทางดนตรี ให้กำลังใจ ดูแลการฝึกซ้อมอย่างใกล้ชิด และจัดประสบการณ์ทางดนตรี เช่น การเข้าร่วมเล่นในวงดนตรี หรือการเข้าค่ายกิจกรรมทางดนตรี (Margiotta, 2011; Smith, 2008) ครูผู้สอนเป็นผู้ที่พัฒนาทักษะทางดนตรีแก่นักเรียน อธิบายวิธีเทคนิคการเล่น และต้องเข้าใจในความคิดความรู้สึกของนักเรียน และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอธิบายวิธีการฝึกทักษะทางดนตรีของตนเอง (McPherson, 2005) ดังนั้นการศึกษานี้ผู้วิจัยได้นำการอธิบายจากแนวคิดดังกล่าวมาช่วยทำความเข้าใจเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ในเบื้องต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี: กรณีศึกษานักเรียนแข่งเปียโน กรอบแนวคิดในการวิจัยพัฒนาจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553; อ้างอิงจาก Bandura, 1989) ที่เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลไม่ได้เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนไปเนื่องจากสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว ตัวบุคคลและสภาพแวดล้อมจะร่วมกันในการกำหนดซึ่งกันและกันซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องต่อความคิดและการกระทำของบุคคล ดังนั้น ในการศึกษาความสามารถทางดนตรีประกอบไปด้วย องค์ประกอบภายในบุคคลและองค์ประกอบภายนอกบุคคล

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูล ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลเป็นนักเรียนแข่งเปียโนที่เข้าร่วมการแข่งขันเปียโน จำนวน 9 คน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลดังนี้ 1) เป็นผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ รองชนะเลิศอันดับ 1 หรือรองชนะเลิศอันดับ 2 จากเวทีแข่งขันเปียโนที่จัดขึ้นในประเทศไทยและต่างประเทศ 2) ผ่านการสอบวัดความสามารถทางดนตรีจากสถาบันจัดสอบความสามารถทางดนตรี 3) มีประสบการณ์เข้าแข่งขันเปียโนมากกว่า 3 ปีขึ้นไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยมีแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลประเด็นการสัมภาษณ์กำหนดขึ้นตามกรอบของปัญหาการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการปฏิบัติงานในภาคสนาม โดยสร้างจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น ความสามารถทางดนตรีของหนูมีอะไรบ้าง หนูมีวิธีการอย่างไรในการจัดการตารางซ้อมของหนูบ้าง มีใครที่คอยสนับสนุนการเรียนดนตรีของหนูบ้าง เป็นต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล ก่อนที่ผู้วิจัยเข้าไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยได้ทำการติดต่อขอความร่วมมือไปยังผู้ให้ข้อมูล และผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งขอความยินยอมที่จะเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการสัมภาษณ์ นักเรียนแข่งเปียโนที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือกเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักและยินยอมเข้าร่วมให้ข้อมูลในการวิจัยทั้งสิ้น 9 คน ซึ่งผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์จนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัวจึงยุติการสัมภาษณ์ และในการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลด้วยวิธีการส่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ให้กับผู้ให้ข้อมูลอ่านตรวจสอบว่าผู้วิจัยถอดคำสัมภาษณ์ถูกต้องตรงตามที่ผู้ให้ข้อมูลตอบมาหรือไม่ถ้าไม่ตรงหรือมีความบิดเบือนจากที่ให้ผู้สัมภาษณ์จะได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง โดยให้ผู้ปกครองของนักเรียนเป็นผู้อ่านประเด็นสำคัญให้กับนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มุ่งสนใจต่อผู้ถูกสัมภาษณ์และตีความจากความจริงที่เป็นของผู้ถูกสัมภาษณ์นั้นเป็นหลัก ในการวิจัยนี้เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการจดบันทึกนำข้อมูลมาถอดคำสัมภาษณ์ออกมาในรูปแบบของตัวอักษรจากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาอ่านทำความเข้าใจและทำการจดบันทึกข้อมูลที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับ

องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี และสร้างข้อมูลในรูปแบบตาราง ทำให้เห็นถึงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลและนำไปสู่การเขียนบรรยายในแต่ละองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี

การพิทักษ์สิทธิ์ผู้ให้ข้อมูล ก่อนเริ่มดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอหนังสือจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นการพิทักษ์สิทธิ์ของผู้ให้ข้อมูล โดยผู้ให้ข้อมูลหลักมีความสมัครใจและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ทั้งนี้ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีสิทธิ์ที่จะถอนตัวออกจากการเข้าร่วมวิจัยได้ทุกเมื่อ และไม่สูญเสียผลประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น ในการพิทักษ์สิทธิ์ด้านการเก็บรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ใช้นามสมมติแทนเพื่อเป็นการละเว้นการอ้างถึงชื่อบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง และข้อมูลในการสัมภาษณ์จะถูกเก็บไว้เป็นความลับไม่นำมาเปิดเผย ในการนำเสนอข้อมูลผู้วิจัยนำเสนอในภาพรวมเพื่อประโยชน์ในทางวิชาการเท่านั้น และข้อมูลทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมจะถูกทำลายภายในระยะเวลา 3 ปีหลังจากที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์

ผลการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ จึงเป็นการตีความจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนแข่งเปียโนที่ได้รับรางวัลจากการแข่งขันมาจัดระเบียบข้อมูลเพื่อจัดหมวดหมู่ แสดงประเด็นหลักและประเด็นย่อยเพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำเสนอประเด็นของผลการวิจัยออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก และตอนที่ 2 องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีของนักเรียนแข่งเปียโน โดยแต่ละตอนมีสาระสำคัญดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งเป็นนักเรียนแข่งเปียโนที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ รองชนะเลิศ อันดับ 1 หรือรองชนะเลิศอันดับ 2 จากการแข่งขันเปียโนที่จัดขึ้นในประเทศไทยหรือต่างประเทศ จำนวน 9 คน

ตาราง 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ลำดับที่	อายุ	เพศ	รายการแข่งขันเปียโนที่ได้รับรางวัล	รางวัลที่ได้รับจากการแข่งขัน
กรณีศึกษาที่ 1	12	หญิง	-Macau Asia Pacific Youth Piano Competiion	รางวัลชนะเลิศ
			-Grand Prize Virtuoso	รางวัลชนะเลิศ
กรณีศึกษาที่ 2	13	ชาย	-ACT (ACT Music Festival)	รางวัลชนะเลิศ
			-International Chopin Competition	รางวัลชนะเลิศอันดับ 2

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	อายุ	เพศ	รายการแข่งขันเปียโนที่ได้รับรางวัล	รางวัลที่ได้รับจากการแข่งขัน
กรณีศึกษาที่ 3	10	ชาย	-Siam International Piano Competition	รางวัลชนะเลิศ
			-Thailand International Piano Competition	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ2
กรณีศึกษาที่ 4	14	ชาย	-International Chopin Competition	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1
			-Stienway and Sons Piano Competition (Thailand)	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ1
กรณีศึกษาที่ 5	13	หญิง	-The 14 th OSAKA International Music Competition	รางวัลชนะเลิศ
			-Recital Cate-Junior Class C: Competition for Young Pianist (ประเทศฮ่องกง)	รางวัลชนะเลิศ
กรณีศึกษาที่ 6	8	หญิง	-Churairat Piano Competition	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2
			-Grand Prize Virtuoso	รางวัลชนะเลิศ
กรณีศึกษาที่ 7	12	หญิง	-Osaka International Music Competition	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1
			-American Protégé Competition	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2
กรณีศึกษาที่ 8	13	ชาย	-Beethoven Competition Thailand	รางวัลชนะเลิศ
			-Stienway and Sons Piano Competition	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ2
กรณีศึกษาที่ 9	10	ชาย	-Ameriacan Protégé Competition	รางวัลชนะเลิศ
			-AADGT International Musicians Festival	รางวัลชนะเลิศ

จากตาราง 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ซึ่งเป็นนักเรียนแข่งเปียโนที่ได้รับรางวัลจากการแข่งขันเปียโนที่เป็นเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 4 คน โดยมีอายุระหว่าง 8-14 ปี ได้รับรางวัลชนะเลิศรองชนะเลิศอันดับ1 หรือรองชนะเลิศอันดับ 2 จากการแข่งขันเปียโน นักเรียนเริ่มเรียนเปียโนตั้งแต่อายุประมาณ 4 ปี โดยส่วนใหญ่จะเริ่มเรียนดนตรีจากเรียนกลุ่มและเรียนเปียโนเดี่ยวเพิ่ม และมีบางคนได้เรียนเครื่อง

ดนตรีอื่นเพิ่มนอกเหนือจากเรียนเปียโน และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นผู้ที่ได้รับรางวัลจากการแข่งขันเปียโนและผ่านการสอบวัดความสามารถทางดนตรีจากสถาบันดนตรี

ตอนที่ 2 องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี สามารถแบ่งได้ 2 ด้านคือ องค์ประกอบภายในบุคคลและองค์ประกอบภายนอกบุคคล โดยมีรายละเอียดดังนี้

องค์ประกอบภายในบุคคล จากการศึกษาพบว่า องค์ประกอบภายในบุคคลสามารถแบ่งได้ 2 ด้าน คือ ทักษะทางดนตรีและจิตลักษณะต่อการเล่นดนตรี โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทักษะทางดนตรี เป็นทักษะที่ใช้ในการเรียนและเล่นดนตรี ทักษะที่จำเป็นมีดังต่อไปนี้

1.1 ทักษะการเล่นเครื่องดนตรี เป็นทักษะของบุคคลในการแสดงบรรเลงเพลงจากเครื่องดนตรีให้สอดคล้องตามโน้ตเพลง นักเรียนที่มีทักษะในการเล่นเครื่องดนตรี จะสามารถเล่นเพลงได้ถูกต้องตามโน้ตเพลงทั้งระดับเสียง จังหวะ และอารมณ์ของเพลง เล่นได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนการประยุกต์โน้ต จังหวะ ทำนองของเพลง โดยไม่เตรียมโน้ตเพลงและแก้ไขการลื่นไถลโน้ตเพลงระหว่างการแสดง เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการบรรเลงบทเพลงระหว่างการแสดง

“เรื่องหลัก ๆ ที่หนูต้อง Focus ก็จะมีจังหวะ คือโน้ตต้องถูกต้อง...จังหวะให้มันเท่ากันทั้งเพลง แต่ว่าแบบถ้าเป็น Rubato (จังหวะยืดหยุ่น) อะไรอย่างนี้ก็จะค่อยทำ ไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ ซาลงมาเล่น อย่างนี้ค่ะ ก็จะไม่เพราะ” (กรณีศึกษาที่ 1)

“เนี่ยผมไปสะดุดกลางเพลงเลยแล้ว Improvise (การด้นสด) ต่อแล้วเข้ากลับมาท่อนเดิม... Improvise ครับ Improvise ให้เหมือนโน้ตมากที่สุด แล้วให้ Improvise กลับเข้ามาท่อนเดิมที่ข้ามท่อนที่ลื่นไป แล้วทีนี้แล้วก็อย่างนี้ เพราะว่าผมไม่อยากจะหยุดกลางเวที เพราะอย่างนั้นก็คือแพ้นะ” (กรณีศึกษาที่ 3)

1.2 ทักษะการสื่อสารทางดนตรี เป็นทักษะในการรับโน้ตเพลงทั้งจากการฟังและการอ่านโน้ตเพลง เพื่อทำความเข้าใจโน้ตเพลง จังหวะของเพลง เข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของเพลงที่กำลังสื่ออะไรให้กับผู้ฟัง เพื่อสื่ออารมณ์และความรู้สึกผ่านโน้ตเพลงสู่ผู้ฟัง ให้คล้ายตามความต้องการของผู้ประพันธ์เพลงที่บรรเลงนักเรียนที่มีทักษะด้านนี้ จะทำความเข้าใจความต้องการของผู้ประพันธ์เพลงและพยายามหาทางทำให้ผู้ฟังเข้าใจความต้องการของผู้ประพันธ์เพลง

“เรารู้สึกเองก่อนว่าก่อนจะแข่งแล้วจะโล่งใจกับคนดูว่าสิ่งที่เรากำลังจะเล่น แล้วกำลังจะเอาให้เค้าฟังให้เขารู้สึกยังงี้ คือต้องทำให้คนดูเค้าไปกับเราด้วยได้ จึงจะประสบความสำเร็จ” (กรณีศึกษาที่ 2)

“ฟังลองนึกโน้ตตามที่ Chopin เขียน อู้ย Chopin เคารู้สึกอย่างนี้ เคารู้สึกสิ้นหวัง เคารู้สึก Painful อะฮะ ผมก็เลยรู้สึกชอบอะฮะ รู้สึก อ้อ มันมีพลังแบบนี้เอง เพลงคลาสสิกนี้อะครับแล้วมันน่าค้นหา บวกกับ Background ของเพลงทำให้เรานึกว่าตอน Composer เคารู้สึกยังไง พอรู้ว่าเคารู้สึกยังไงเราก็จะเข้าถึงเริ่มเข้าถึง แล้วเราก็จะอ้อ เริ่มรู้สึกค่อยดีมีดว่าอ้อ ตอนนั้นเค้าคิดยังไง เค่าเป็นยังไง เคารู้สึกยังไง แล้วก็ฟังนั่งฟัง” (กรณีศึกษาที่ 4)

2. จิตลักษณะต่อการเล่นดนตรี จากการศึกษาพบว่า ทักษะทางดนตรีเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถทางดนตรี เพราะนักเรียนที่เรียนดนตรีส่วนใหญ่ได้รับการฝึกทักษะทางดนตรีจากครูผู้สอนเหมือนกัน รวมถึงโน้ตเพลงที่ใช้ในเรียนดนตรีก็คล้ายกัน ทั้งในด้านเนื้อหา จังหวะ และความยากง่ายของเพลง แต่นักเรียนก็มีความสามารถทางดนตรีที่แตกต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างทางจิตลักษณะต่อการเล่นดนตรี ซึ่งจากการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า ปัจจัยทางจิตลักษณะต่อการเล่นดนตรีที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางดนตรีประกอบด้วย

2.1 ความผูกพันต่อดนตรี จากการศึกษาพบว่า เมื่อนักเรียนสามารถเข้าใจความต้องการของผู้ประพันธ์เพลงว่าเพลงที่เค้าแต่งมีความหมาย และก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อผู้ฟังอย่างไร ทำให้นักเรียนตั้งใจที่จะเล่นเพลงให้ได้ตามความต้องการของผู้ประพันธ์ และก่อให้เกิดความชอบในดนตรี มีความสนุกในการเล่นดนตรี และอยากที่จะเล่นดนตรีต่อไป การซ้อมอย่างต่อเนื่องทำให้นักเรียนเกิดความผูกพันกับเปียโน รู้สึกถึงดนตรีเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต

“เราก็ชอบฟังดนตรีก็เลยชอบฟังในสิ่งที่เราเล่น ก็เลยทำให้ซ้อมเพลินซ้อมแล้วทำให้ชอบฟังที่ตัวเองเล่น มันก็เลยทำให้ชอบเรียนดนตรีตั้งแต่วัยนั้นจนถึงตอนนี้ครับ...เราเรียนปุ๊บเราก็รู้ว่าจริง ๆ มันไม่มีอะไร มันก็สนุก ชอบฟัง แล้วก็ชอบเล่นให้ตัวเองฟังก็เลยพอเล่นก็ยังสนุก ทำให้เราเรียนต่อมันต้องใจรักที่จะเล่นต่อได้ด้วยจริง ๆ” (กรณีศึกษาที่ 2)

2.2 การจัดการตนเอง จากการศึกษาพบว่า การเกิดทักษะและความสามารถทางดนตรี ต้องอาศัยการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความชำนาญในการเล่นเพลง เล่นเครื่องดนตรี ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายให้สัมพันธ์กับโน้ตเพลง ทำให้นักเรียนต้องใช้เวลา ความพยายาม ความอดทน การควบคุมอารมณ์ และการจัดสรรเวลาในการฝึกซ้อม ทำให้นักเรียนต้องรู้จักการจัดการตนเอง เพื่อให้มีเวลาในการฝึกซ้อม และสามารถฝึกซ้อมได้สำเร็จอย่างมีคุณภาพ

“ต้องมีความอดทนแบบที่เรา นั่งทำอันนี้มาหลายเดือนเราผิดหวัง มันเสียใจ แต่เราไม่ได้เสียใจที่ไม่ได้รางวัลแต่บางทีเสียใจที่เราเล่นไม่เต็มที่เวลาที่ขึ้นเวทีแต่ละครั้งก็จะต้องมีความรู้สึกแบบวันนี้ คือวันของเรานะวันที่เราจะโชว์สิ่งที่เราซ้อมมาเป็นหลายเดือนเลยนะอะไรอย่างนี้ค่ะ...” (กรณีศึกษาที่ 1)

“เหมือนกับที่ผมทำทุกวันนี่เวลาที่ไปโรงเรียนครับ ก็จะได้เล่นเปียโนในชั่วโมงครับ ก็จะดีได้นิดไปอย่าง มากก็อ่านวันละหน้า แล้วก็พอมีเปียโนก็ไปเก็บทีละหน้าๆ มันก็จะแบบว่าอาทิตย์/สองอาทิตย์อะครับ ก็จะเก็บเพลงเป็นสิบๆ หน้าได้หลังจากนั้นค่อยเก็บรายละเอียด” (กรณีศึกษาที่ 2)

2.3 ความรู้สึกต่อดนตรี จากการศึกษาพบว่า การที่นักเรียนจะทุ่มเทเกิดมาจากความรู้สึกที่ดีต่อการ เล่นดนตรี นักเรียนอยากที่จะซ้อมอยากเล่นดนตรีอีก และทุ่มเทอย่างไม่ย่อท้อในการพัฒนาความสามารถทาง ดนตรีของตนเองต่อไป แต่หากเป็นความรู้สึกที่ไม่ดี นักเรียนจะไม่อยากซ้อมไม่อยากจะเล่นดนตรี ทำให้ไม่เกิดการ พัฒนาความสามารถทางดนตรี

“อันนี้คือความพิเศษของดนตรีที่ผมชอบเพราะมันสามารถทำให้คนเปลี่ยนอารมณ์ได้ ทั้งอย่างอื่นทำ ไม่ค่อยได้ศิลปะไม่ค่อยได้ ก็แต่มันก็มีราคาสูง แต่ผมว่า ผมชอบเปียโน ผมชอบดนตรีมากกว่า” (กรณีศึกษาที่ 3)

“ดีใจ แต่ไม่ร้องเย่!! แล้วหนูต้องพยายามต่อไป พยายามซ้อมให้ดีขึ้น” (กรณีศึกษาที่ 6)

องค์ประกอบภายนอกบุคคล เป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมความสามารถทางดนตรีที่มาจากภายนอกตัว นักเรียน มาจากครอบครัวและครูผู้สอน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ครูสอนดนตรี จากการศึกษาพบว่า เพลงที่นักเรียนได้เรียนและฝึกซ้อมถูกคัดเลือกมาจากครูสอนดนตรี ซึ่งมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และมอบหมายให้นักเรียนนำเพลงกลับไป ฝึกซ้อมที่บ้าน และหลังจากที่ฝึกซ้อมด้วยตนเอง ครูสอนดนตรีจะประเมินและปรับปรุงข้อบกพร่องในการเล่นของ นักเรียน

“ก็ บางครั้งครู อ ก็จะทำให้อัดเทปอะอัดเทปของครูที่เล่นถูกต้องกับเล่นไม่ถูกต้องมาให้ดู...ครูเค้าก็จะ ประมวลแบ่งเป็นประโยคให้ดูอะว่าประโยคไหนจบตรงไหน Phrasing จะเป็นยังไง แล้วก็สั่งให้ไป ซ้อมมาอะหลักการซ้อมต้องค่อยๆ ซ้อมยังไง แล้วก็พอเริ่มได้โน้ตแล้ว ครูก็จะเริ่มบิ้ออารมณ์โดยการ แบบ ก็อาจจะเล่าเรื่องครูก็ทำเสียงที่แบบตามอารมณ์นั้น ที่แบบทำท่าทางตาม”(กรณีศึกษาที่ 7)

2. ครอบครัว จากการศึกษาพบว่า ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการดูแลการฝึกซ้อมของนักเรียนให้ เป็นไปตามที่ครูผู้สอนมอบหมาย จดบันทึกการบ้าน (บันทึกเพลง) เพราะหากผู้ปกครองไม่กำกับนักเรียนอาจจะไม่ ซ้อมหรือซ้อมไม่ครบตามการบ้านที่ได้รับมอบหมายจากครูสอนดนตรี นอกจากนี้ครอบครัวยังมีส่วนสำคัญต่อการ เปิดประสบการณ์ทางดนตรี เช่น การพาไปเข้าร่วมกิจกรรมทางดนตรีต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับดนตรีเพิ่มขึ้น

“ก็คุณแม่ก็จะเขียนไว้อะครับแบบวันนี้แม่จะให้เล่นกี่รอบ เวลาเล่น 1 รอบก็ให้แปะครับ อย่างนี้ก็ทุก ครั้งทีอัด เราก็จะแปะ Sticker นี้แหละ แล้วแม่ก็จะดูว่าเราเล่นดีหรือยังถ้ายังเล่นไม่ดี คุณแม่ก็ไม่นับ ไม่ได้สติ๊กเกอร์...แล้วคุณแม่ก็จะถ่ายคลิปหรือไม่วิดีโอเสียงที่ครูเค้าบอกมาจะได้มาลองทำตามที่บ้าน

ว่า เป็นยังไงอะครับ เพราะว่าถ้าเราไม่อัด เราก็เหมือนกับเราอาจจะลืมที่ครูสอนได้ อาจทำได้ไม่ครบ ไม่ละเอียด” (กรณีศึกษาที่ 9)

“ที่บ้านส่วนมากจะบอกผมว่าช่วงนี้จะมีค่ายดนตรีที่นี้นั่นแล้วก็จะพาผมไปฟัง ไปเก็บความรู้ครับ” (กรณีศึกษาที่ 2)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีประกอบด้วย องค์ประกอบภายในบุคคล และองค์ประกอบภายนอกบุคคล โดยแต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญต่อความสามารถทางดนตรีดังนี้

องค์ประกอบภายในบุคคล พบว่า มี 2 องค์ประกอบย่อยคือ ทักษะทางดนตรี มีความสำคัญต่อการเล่นดนตรี หากนักเรียนไม่มีทักษะก็ไม่สามารถเล่นดนตรี ไม่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของเพลง และสื่อความหมายของเพลงให้กับผู้ฟังได้ ส่วนจิตลักษณะต่อการเล่นดนตรีมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะทางดนตรี เพราะทักษะทางดนตรีเกิดขึ้นมาจากการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจิตลักษณะต่อการเล่นดนตรี จะส่งผลต่อการฝึกซ้อมของนักเรียน กล่าวคือนักเรียนที่มีจิตลักษณะต่อการเล่นดนตรี จะสามารถบริหารจัดการเวลาและควบคุมตนเองในการฝึกซ้อมให้เป็นไปตามเป้าหมายและแผนที่วางไว้ เมื่อนักเรียนทำได้ตามเป้าหมายและแผนที่วางไว้จะให้นักเรียนมีความรู้สึกรักอยากที่จะซ้อม มีความพยายามในการซ้อมดนตรีต่อไป ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะทางดนตรีของตนเอง และส่งผลต่อความสามารถทางดนตรีซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของฮอลแลม (Hallam, 2010) ที่มองว่าความสามารถทางดนตรีสามารถเรียนรู้ได้ และจากการศึกษาของเขาเองยังพบว่า ความสามารถทางดนตรีมีองค์ประกอบที่คล้ายคลึงกับการศึกษานี้ ซึ่งทักษะทางดนตรีอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถทางดนตรี ผู้เรียนจะต้องมีการพัฒนาจิตลักษณะของบุคคลด้วย เพื่อให้เกิดการพัฒนาความสามารถทางดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ ในการศึกษาของบาร์โทโลมิ (Bartolome, 2009) ที่พบว่า ปัจจัยทางจิตลักษณะ ได้แก่ ความสามารถในการกำกับตนเองส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียน และนอกจากนี้ในกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะในการเล่นสูง อย่างเช่นหมากรุก ยังมีการฝึกทั้งทักษะและฝึกจิตลักษณะของผู้เล่น (Gobet & Jansen, 2005)

ส่วนองค์ประกอบภายนอกบุคคล เป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะและจิตลักษณะ ในรูปแบบของการให้การสนับสนุนทางสังคมในรูปแบบของข้อมูล อารมณ์ และทรัพยากรในการเรียนดนตรี เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี และจิตลักษณะต่อดนตรีของนักเรียนทั้งจากครูสอนดนตรีและครอบครัว โดยครูสอนดนตรีทำหน้าที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนด้านข้อมูล เช่น เทคนิคการเล่น คำแนะนำในการฝึกซ้อมหรือแก้ไขข้อผิดพลาดในการเล่นเปียโนของนักเรียน เพื่อที่นักเรียนเล่นเปียโนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ และในด้านอารมณ์ ครูสอนดนตรีจะให้กำลังใจในการเล่นเปียโนเมื่อนักเรียนไม่สามารถที่จะเล่นในส่วนที่ยากได้ เพื่อให้นักเรียนมีความพยายาม และอดทนต่อการพัฒนาความสามารถทางดนตรีของตนเอง ส่วนครอบครัวมีส่วนสำคัญในการให้การสนับสนุนทั้ง 3 ด้านแก่นักเรียน ด้านข้อมูล ครอบครัวพาไปเปิดประสบการณ์ทางดนตรี ดูการแสดงดนตรี หรือแนะนำค่ายดนตรีให้กับนักเรียน นักเรียนจะได้รับประสบการณ์ทางดนตรีที่นอกเหนือจากในห้องเรียน ทำให้

นักเรียนอยากที่จะพัฒนาความสามารถทางดนตรีของตนเองเพิ่มมากขึ้น ด้านอารมณ์ การควบคุมการฝึกซ้อม ดูแล การฝึกซ้อม การให้กำลังใจในการฝึกซ้อม ช่วยให้นักเรียนมีวินัยในการฝึกซ้อมสามารถจัดสรรเวลาในการฝึกซ้อม เปียโนของตนเอง มีกำลังใจในการเล่นเปียโน และพัฒนาความสามารถทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้าน ทรัพยากร ให้การสนับสนุนทางการเงิน เนื่องจากในการเรียนดนตรีเป็นการเรียนอย่างต่อเนื่อง นักเรียนต้องมี เครื่องดนตรี อุปกรณ์ที่พร้อมในการเรียนและการฝึกซ้อมในการพัฒนาความสามารถทางดนตรีของนักเรียนเปียโน สอดคล้องกับการศึกษาของ Moore, Burland, & Davidson (2003) และธวัช อัสวเดชาฤทธิ์ (2553) ที่พบว่าการ สนับสนุนทางสังคมจากครูและครอบครัว เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางดนตรีของ นักเรียน และงานวิจัยของแมคเพอร์สัน (McPherson, 2009) พบว่า เป้าหมาย วิธีการและการปฏิบัติของ ครอบครัวจะช่วยสร้างความสามารถทางดนตรีให้กับบุตร เล่นดนตรีอย่างต่อเนื่อง มีความพยายาม เอาชนะ อุปสรรคและประสบความสำเร็จทางดนตรี

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากข้อค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี ได้แก่ การเล่นเครื่องดนตรี การสื่อสารทางดนตรี การเห็นคุณค่าทางดนตรี การประพันธ์เพลง ทักษะการฟัง และลักษณะบุคคล ดังนั้นในการ เรียนการสอนดนตรี ครูผู้สอนและครอบครัวจึงต้องทำความเข้าใจและเสริมสร้างองค์ประกอบของความสามารถ ทางดนตรีให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางดนตรีได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาองค์ประกอบของความสามารถทางดนตรี ในการพัฒนาความสามารถ ทางดนตรีของนักเรียนเปียโน ควรศึกษาในการสร้างโปรแกรมพัฒนาความสามารถทางดนตรีให้กับนักเรียนเปียโน เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางดนตรีของตนเองในระดับที่สูงขึ้นตามเป้าหมายของตนเองที่ตั้งไว้
2. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะนักเรียนเปียโน ซึ่งยังไม่ครอบคลุมกลุ่มเครื่องดนตรีประเภทอื่น เช่น ไวโอลิน กีตาร์ เครื่องเป่า เป็นต้น หากมีการศึกษาในประเด็นที่คล้ายกันนี้ ควรศึกษาในกลุ่มเครื่องดนตรีอื่น ๆ หรือเครื่องดนตรีที่เล่นในลักษณะเป็นวงดนตรี เพื่อให้ได้องค์ประกอบของความสามารถทางดนตรีในมุมมองของผู้ เล่นที่แตกต่างกัน

เอกสารอ้างอิง

- โกวิทย์ ชันธศิริ. (2558). *ดุริยางคศิลป์ตะวันตก (เบื้องต้น)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จเร สำอางค์. (2550). *สมองดีดนตรีทำได้*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- จเร สำอางค์. (2553). *ดนตรีเล่น สมองแล่น*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2542). *ครอบครัวกับดนตรีมีส่วนพัฒนาลูกอย่างไร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2555). *ดนตรีศึกษาหลักการและสาระสำคัญ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัช อัสวเดชาฤทธิ์. (2553). *การศึกษาพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาเปียโนระดับสูงให้ประสบความสำเร็จ* (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). มหาวิทยาลัยพายัพ, ดุริยศิลป์.

- พรพรรณ แก่นอำพรพรรณ. (2550). *ชุดการสอนวิชาดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย เรื่องระดับเสียงและจังหวะ* (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, นครศรี.
- พระบรมราชาท. (2507). *ราชสดุดีคีตมหาราชว. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2560, จาก*
<http://royalmusic.tkpark.or.th/dumrhi.htm>
- ศศิ พงศ์สรายุทธ. (2560). *ดนตรีตะวันตก* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2553). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับปรุงพฤติกรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกรี เจริญสุข. (2555). *ศักยภาพความเป็นเลิศด้านดนตรี: ดนตรีกับเด็ก*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). (2559). *เสริมพัฒนาการเด็กด้วย “ดนตรี”*. สืบค้นเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2559, จาก <http://www.thaihealth.or.th>
- อริยะ สุพรรณเภัช. (2543). *พัฒนา E. Q. ด้วยเสียงเพลงแนวทางใหม่ของการพัฒนาศักยภาพทางสมอง*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bartolome, S. J. (2009). Naturally emerging self-regulated practice behaviors among highly successful beginning recorder students. *Research Student in Music Education*, 31(1), 37-51.
- Gobet, F., & Jansen, P. J. (2005). *Training in chess: A scientific approach*. Nottingham: University of Nottingham.
- Hallam, S. (2004). How important is practicing as a predictor of learning outcomes in instrumental music? In The 8th International Conference on Music Perception & Cognition (ICMPC), 3-7 August, 2004. Evanston, IL: Northwestern University.
- Hallam, S. (2010). 21st Century conceptions of musical ability. *Psychology of Music*, 38(3), 308-330.
- Margiotta, M. (2011). Parental support in the development of young musicians: a teacher's perspective from a small-scale study of piano students and their parents. *Australian Journal of Music Education*, 1, 16-30.
- McPherson, G. E. (2005). From child to musician: Skill development during the beginning stages of learning a music instrument. *Psychology of Music*, 33(1), 5-35.
- McPherson, G. E. (2009). The role of parents in children's musical development. *Psychology of Music*, 37(1), 1-20.
- McPherson, G. E., & McCormick, J. (2006). Self-efficacy and music performance. *Psychology of Music*, 34(3), 322-336.
- Moore, D. G., Burland, K., & Davidson, J. W. (2003). The social context of musical success: A developmental account. *British Journal of Psychology*, 94, 529-549.
- O'Neill, S. A. (1999). Gender and music. In D. J. Hargreaves; & A. C. North. (Eds.), *The social psychology of music* (pp. 46-66). New York: Oxford University Press.

Smith, W. (2008). Learning a music instrument in early childhood: What can we learn from professional musicians' childhood memories? *Australian Journal of Early Childhood*, 33(4), 54-62.

Translates Thai References (ส่วนที่แปลรายการอ้างอิงภาษาไทย)

Assawadecharit, T. (2010). *Behaviors that affect the successful learning of piano skills at the advance level* (Master's thesis). Payap University, Music.

Iamsupasit, S. (2010). *Theories and techniques in behavior modification* (7th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University.

Jareansuk, S. (2012). *Music excellence: Music and Children*. Nakhon Pathom: Mahidol University

Kaenampornpan, P. (2003). *Music instructional package for pre-school children: Pitch and beat*. Nakhon Pathom: Mahidol University.

Khanthasiri, K. (2015). *Western music (Basic)*. Bangkok: Chulalongkorn University.

Pongsarayut, S. (2017). *Western music* (2nd ed.). Bangkok: Chulalongkorn University.

Rojjanathakool, S. (2016). *Music appreciation*. Bangkok: Odean Store.

Suphanpesash, A. (2000). *E. Q. development a new approach with the music of the potential development of the brain*. Bangkok: Chulalongkorn University.

Somauang, J. (2007). *Music can do*. Bangkok: Amarin Printing & Publishing.

Somauang, J. (2010). *Music can change*. Bangkok: Amarin Printing & Publishing.

Sutthajit, N. (1999). *Family and music how to development child*. Bangkok: Chulalongkorn University.

Sutthajit, N. (2012). *Music education with principle and essence*. Bangkok: Chulalongkorn University.

Thai health promotion foundation. (2016). *Development of children with "music"*. Retrieved from <http://www.thaihealth.or.th>

The Royal Guidance of His Majesty the King Bhumibol Adulyadej. (1964). *Royal music of king*. Retrieved from <http://royalmusic.tkpark.or.th/dumrhi.htm>